

MINISTER OBRONY NARODOWEJ
604/152/O1/12/JS

MINISTERSTWO OBRONY NARODOWEJ
KANCELARIA JAWNA NR 1

Nr 970/DPB

22 02 2012

VI

VI

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 23.02.12.

nr 830 podpis Baranek

S.P. K. Kleińska
Biura Prac Senackich

wpłynęło dn. 24.02.12

nr 1477 podpis

Warszawa, 2012-02-21

Pan Bogdan BORUSEWICZ

MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Szanowny Panie Marszałku,

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Kazimierza Kleinę podczas 4. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 19 stycznia br. dotyczące reorganizacji w strukturze Pionu Modernizacji i Uzbrojenia Ministerstwa Obrony Narodowej (BPS/043-04-109/12), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Funkcjonujące od stycznia 2011 r. nowe struktury organizacyjno-kompetencyjne Pionu Uzbrojenia i Modernizacji Ministerstwa Obrony Narodowej zostały utworzone zgodnie z przyjętą w resorcie koncepcją funkcjonowania systemu pozyskiwania, eksploatacji i wycofywania uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, wykorzystującą narzędzia identyfikujące przebieg procesów funkcjonalno-decyzyjnych.

Głównym założeniem zmian w systemie pozyskiwania uzbrojenia i sprzętu wojskowego było stworzenie rozwiązań zapewniających rozdział procesu analityczno-programowego (obejmującego etapy od identyfikacji potrzeb operacyjnych do ustanowienia odpowiedniego programu uzbrojenia) od procesu realizacyjnego.

Zapewniając zgodność założeń z realizacją, przyjęty od stycznia 2011 r. podział kompetencyjno-zadaniowy rozdziela procesy analityczno-programowe od procesów realizacyjnych i wskazuje komórki organizacyjnie urzędu Ministra Obrony Narodowej, jako właściwe do kształtowania oraz nadzorowania systemu pozyskiwania uzbrojenia i sprzętu wojskowego oraz nakłada zadania realizacyjne na jednostki organizacyjne resortu ulokowane poza urzędem Ministra Obrony Narodowej.

W związku z wymogiem ograniczenia kosztów funkcjonowania nowych struktur organizacyjnych, w trakcie reorganizacji Pionu Uzbrojenia i Modernizacji odstąpiono częściowo od rozwiązań modelowych, starając się jednocześnie zapewnić efektywne wykorzystanie zasobów, lokując zadania obejmujące realizację etapu określania możliwości wykonywania (opracowywanie studiów wykonalności i wstępnych założeń taktyczno-technicznych), będącego elementem wdrażania polityki przemysłowej, bezpośrednio u realizatora procesu pozyskiwania uzbrojenia i sprzętu wojskowego, tj. Inspektoratu Uzbrojenia.

Zgodnie z przyjętym podziałem kompetencji Departament Polityki Zbrojeniowej, jako komórka organizacyjna urzędu Ministra Obrony Narodowej, realizuje zadania całkowicie odrębne od zadań z obszaru kompetencyjnego Inspektorat Uzbrojenia, który jest jednostką organizacyjną resortu obrony narodowej umiejscowioną poza urzędem.

Departament Polityki Zbrojeniowej jest jednym z kluczowych elementów systemu pozyskiwania, eksploatacji i wycofywania uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który w rozwiązaniach modelowych odgrywa i będzie odgrywał istotną rolę. Przeniesienie z tego departamentu do Inspektoratu

Uzbrojenia zadań obejmujących kontraktowanie i nadzór nad realizacją umów na prace rozwojowe stanowiło tylko częściowe zmniejszenie jego zadań.

Departament Polityki Zbrojeniowej w szczególności:

- 1) odpowiedzialny jest za przygotowanie i ustanowienie programów uzbrojenia, a następnie ich monitorowanie;
- 2) realizuje zadania związane ze współpracą międzynarodową w obszarze techniki wojskowej, w tym koordynuje współpracę z Europejską Agencją Obrony, Konferencją Krajowych Dyrektorów do Spraw Uzbrojenia, a także współpracę międzynarodową w zakresie problematyki uzbrojenia i sprzętu wojskowego;
- 3) wykonuje, w imieniu Ministra Obrony Narodowej, czynności bezpośredniego nadzoru w stosunku do technicznych instytutów badawczych, a także w zakresie uprawnień majątkowych Skarbu Państwa w spółkach powstałych w wyniku komercjalizacji jednostek organizacyjnych;
- 4) uczestniczy w procesie planowania oraz realizacji zadań z zakresu mobilizacji gospodarki i militaryzacji oraz szczególnej ochrony obiektów, w tym nadzoruje wykonywanie przez nadzorowane podmioty zadań obronnych;
- 5) realizuje zadania z obszaru współpracy z przemysłem, w tym koordynuje kontakty Ministerstwa Obrony Narodowej z krajowymi i zagranicznymi podmiotami przemysłu obronnego.

Wprowadzone od stycznia 2011 r. zmiany stworzyły dla tego departamentu odpowiednie warunki do realizacji statutowych zadań z jednoczesnym jego kluczowym ulokowaniem w całym systemie pozyskiwania, eksploatacji i wycofywania uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego, jako istotny i ważny element systemu.

W odpowiedzi na pytanie dotyczące Inspektoratu Uzbrojenia uprzejmie informuję, że Inspektorat, jako jednostka organizacyjna resortu obrony narodowej w 2011 r. realizował zadania ujęte w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2011-2012”, który obejmował sześćset siedemdziesiąt siedem pozycji zadaniowych finansowanych z budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej. Do realizacji zadań ujętych w Planie powołano ponad dwieście komisji do prowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia oraz do dokonania zmian w ponad dwustu umowach wieloletnich zawartych przez były Departament Zaopatrywania Sił Zbrojnych i Departament Polityki Zbrojeniowej w latach ubiegłych. Zadania ujęte we wskazanym Planie na 2011 r. ostatecznie zrealizowano na łączną kwotę 4.175,93 mln. zł, co stanowiło blisko 100% środków budżetowych przeznaczonych do realizacji przez Inspektorat Uzbrojenia.

Jednocześnie wdrażając nowe metody zarządzania projektami i programami Szef Inspektoratu Uzbrojenia, wykorzystując modułową strukturę Inspektoratu, powołał czternastu dyrektorów ustanowionych programów uzbrojenia.

W celu realizacji fazy analityczno-koncepcyjnej dla zadań ujętych w Planie na 2011 r. i w latach kolejnych, utworzono w Inspektoracie Uzbrojenia interdyscyplinarne zespoły zadaniowe w ramach wewnętrznych struktur organizacyjnych. Ich działalność została sformalizowana w oparciu o karty realizacji zadania, odzwierciedlające zarówno skład osobowy, jak i poszczególne etapy realizacji fazy analityczno-koncepcyjnej dla każdego zadania.

Należy podkreślić, że Inspektorat Uzbrojenia jest największym realizatorem centralnych planów rzeczowych w resorcie obrony narodowej realizując zadania na przeszło 80% ich wartości.

Odnosząc się do wątpliwości Pana Senatora Kazimierza Kleiny dotyczących rejonowych przedstawicielstw wojskowych uprzejmie wyjaśniam, że realizacja przez

Inspektorat Uzbrojenia zadań w tak dużym zakresie nie byłaby możliwa bez sprawnie funkcjonującego odbioru wojskowego, który realizowany jest przez rejonowe przedstawicielstwa wojskowe. Rejonowe przedstawicielstwa wojskowe są jednostkami organizacyjnymi właściwymi w zakresie nadzorowania jakości dostaw uzbrojenia, sprzętu wojskowego, środków bojowych i technicznych oraz usług remontowych i serwisowych na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, a także realizują zadania wynikające ze wzajemnej akceptacji procesu Rządowego Zapewnienia Jakości – GQA (Government Quality Assurance). Ponadto zgodnie z dyspozycją zawartą w ustawie z dnia 17 listopada 2006 r. *o systemie oceny zgodności wyrobów przeznaczonych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa* (Dz. U. Nr 235, poz. 1700 ze zm.) – rejonowe przedstawicielstwa wojskowe są organami prowadzącymi w imieniu Ministra Obrony Narodowej nadzór nad czynnościami związanymi z wyrobem przeznaczonym na potrzeby obronności państwa.

Począwszy od lat dziewięćdziesiątych XX wieku, rejonowe przedstawicielstwa wojskowe przechodziły „ustawiczne” reorganizacje, w wyniku których, z istniejących w 1990 r. siedemdziesięciu sześciu rejonowych przedstawicielstw wojskowych o stanie etatowym około tysiąc osiemset osób, pozostało w bieżącym roku trzynaście, o stanie etatowym około pięćset pięćdziesiąt osób. Ze względu na rodzaj odbieranego uzbrojenia i sprzętu wojskowego przedstawicielstwa dzielą się na jednobranżowe oraz wielobranżowe. Obecnie większość z istniejących przedstawicielstw jest wielobranżowymi, tzn. profil ich działalności obejmuje szerokie spektrum odbieranych wyrobów na terenie kilku województw. W swojej strukturze wewnętrznej rejonowe przedstawicielstwo wojskowe posiada: siedzibę (trzynaście miejscowości), stałe placówki odbiorcze rozmieszczone na terenie zakładów realizujących cykliczne dostawy, w których ze względu na charakter produkcji wymagany jest ciągły nadzór technologiczny (około sześćdziesiąt placówek) i doraźne placówki odbiorcze (ponad sto placówek).

Rejonowe przedstawicielstwa wojskowe realizują odbiory wojskowe wyrobów i usług z tytułu umów zawieranych przez Ministerstwo Obrony Narodowej (Inspektorat Uzbrojenia, Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych i Agencję Mienia Wojskowego), dostawców Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z poddostawcami (w ramach umów kooperacyjnych), a także podmioty krajowe z wykonawcami zagranicznymi w ramach umów międzynarodowych. W 2010 r. rejonowe przedstawicielstwa wojskowe: nadzorowały 7.318 umów (w tym 5.723 umów kooperacyjnych) o wartości przeszło 7,6 mld zł, uczestniczyły w osiemdziesięciu procesach GQA do dwunastu krajów i przeprowadziły dwadzieścia osiem procesów GQA na rzecz siedmiu krajów, jak również nadzorowały pięćdziesiąt trzy prace badawczo-rozwojowe prowadzone przez podmioty krajowe. Przedstawione dane dotyczące przedstawicielstw w sposób jednoznaczny wskazują na znaczącą rolę i miejsce tych jednostek w systemie pozyskiwania uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego.

Odnosząc się do pytania dotyczącego istnienia planu, który „porządkuje przedstawioną sytuację” w obszarze pozyskiwania uzbrojenia i sprzętu wojskowego, uprzejmie wyjaśniam, że wdrożone od stycznia 2011 r. zmiany organizacyjno-kompetencyjne w resorcie obrony narodowej wynikają z przyjętych kierunków doskonalenia systemu pozyskiwania uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego. Nie oznacza to, że nowe struktury organizacyjne stanowią rozwiązanie idealne, a tym samym nie powinny podlegać dalszemu procesowi doskonalenia. Uważa się jednak za niewskazane podejmowanie radykalnych zmian, które w konsekwencji mogą doprowadzić do wypaczenia rozwiązań modelowych i wprowadzić zagrożenie utraty zdolności zaspokajania potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej przez struktury

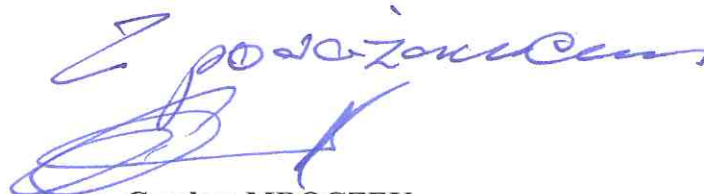
wykonawcze. Monitorowanie funkcjonowania systemu pozyskiwania uzbrojenia i sprzętu wojskowego oraz jego sukcesywne doskonalenie stanowi istotny element polityki zbrojeniowej. Pragmatyczna ocena poprawy efektywności funkcjonowania systemu możliwa będzie po zrealizowaniu pełnego cyklu identyfikacyjno-realizacyjnego (od Identyfikacji Potrzeb Operacyjnych do realizacji dostaw uzbrojenia i sprzętu wojskowego), tj. po około czterech latach jego funkcjonowania. Niemniej jednak przewiduje się bieżące korekty systemu, które mogą wynikać z nabywanych doświadczeń i potrzeb dostosowywania struktur kierowania resortem do nowych uwarunkowań zewnętrznych kierowania państwem.

W celu wypełnienia rosnących wymagań powołany został zespół do dokonania przeglądu procesów i struktur organizacyjnych w Ministerstwie Obrony Narodowej oraz zespół do opracowania koncepcji reorganizacji systemu dowodzenia i zarządzania Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej. Ich efektem będzie m.in. opracowanie propozycji rozwiązań organizacyjno-zadaniowych urzędu Ministra Obrony Narodowej spełniających aktualne uwarunkowania funkcjonowania resortu, uwzględniające przepływy procesów decyzyjnych w czasie pokoju oraz stanach kryzysu i wojny. Przewiduje się, że wstępne propozycje rozwiązań zostaną przedstawione w połowie br., tym samym inicjując proces dalszych zmian w urzędzie Ministra Obrony Narodowej.

Należy zaznaczyć, że tak jak nowa jednostka organizacyjna (Inspektorat Uzbrojenia), także przebudowana komórka organizacyjna (Departament Polityki Zbrojeniowej) Pionu Uzbrojenia i Modernizacji Ministerstwa Obrony Narodowej rozpoczęły funkcjonowanie od dnia 1 stycznia 2011 r. bez okresu przejściowego niezbędnego na osiągnięcie pełnej gotowości do działania.

Wstępna ocena osiągnięcia przyjętych celów do realizacji w wyniku wprowadzonych na przełomie 2010 i 2011 r. zmian organizacyjno-kompetencyjnych potwierdza zasadność oraz celowość podjętych działań. Niemniej jednak funkcjonowanie systemu pozyskiwania, eksploatacji i wycofywania uzbrojenia oraz sprzętu wojskowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej podlegać musi procesowi ciągłego monitorowania w celu określania kierunków dalszego jego doskonalenia, za co odpowiedzialny jest Departament Polityki Zbrojeniowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

z up. Czesław MROCZEK
SEKRETARZ STANU

Do wiadomości:

Pan Szymon JAJKO

Dyrektor Departamentu Spraw Parlamentarnych KPRM